

Ik krijg je wel

Van Sophie Kinsella

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Hou je mond!
Shopalicious!
Aanpakken!
Shopaholic & Baby
Ken je me nog?
Wat spook jij uit?
Mini Shopaholic
Mag ik je nummer even?

Als Madeleine Wickham

Slapeloze nachten
Dubbel feest!
Zoete tranen
De cocktailclub
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Sophie Kinsella

Ik krijg je wel

the house of books

Oorspronkelijke titel

Wedding Night

Uitgave

Bantam Press, London

First published in Great Britain in 2013 by Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers

Copyright © 2013 by Sophie Kinsella

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Denise Boomkens/Plainpicture/HH

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3859 1

ISBN 978 90 443 3860 7 (e-book)

D/2013/8899/102

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.sophiekinsella.nl

www.madeleinewickham.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sybella

Aan iedereen die heeft geholpen:
dank je wel.

Proloog

Arthur

Jonge mensen! Altijd maar haasten en piekeren, en ze willen op alles antwoord, nú. Ze maken me doodmoe, die arme, gekwelde wezens.

Niet terugkomen, zeg ik altijd tegen ze. *Kom niet terug.*

Je jeugd is nog waar je hem hebt achtergelaten, en daar hoort hij te blijven. Alles wat het waard was om mee te nemen op je levensreis heb je al meegenomen.

Ik zeg het al twintig jaar, maar denk je dat ze luisteren? Mooi niet. Daar komt er weer een. Hijgend en puffend bereikt hij de top van het klif. Achter in de dertig, schat ik. Best aantrekkelijk, zo afgetekend tegen de blauwe lucht. Hij heeft iets van een politicus. Meen ik dat? Misschien een filmster.

Ik herinner me zijn gezicht niet van vroeger. Niet dat dat iets zegt. Ik herken mijn eigen gezicht tegenwoordig amper wanneer ik er een glimp van opvang in de spiegel. Ik zie zijn blik over de omgeving glijden en dan ziet hij mij zitten, op mijn stoel onder mijn geliefde olijfboom.

‘Ben jij Arthur?’ vraagt hij bruusk.

‘Ik beken.’

Ik neem hem taxerend op. Hij zit er zo te zien warmpjes bij. Hij heeft zo’n polo met een duur logo aan. Waarschijnlijk goed voor een paar dubbele whisky’s.

‘Je zult wel aan een borrel toe zijn,’ zeg ik joviaal. Het is altijd handig om het gesprek bijtijds in de richting van de bar te sturen.

‘Ik hoef geen borrel,’ zegt hij. ‘Ik wil weten wat er is gebeurd.’

Ik moet wel een geeuw bedwingen. Zó voorspelbaar. Hij wil weten wat er is gebeurd. Weer een handelsbankier met een midlife-crisis die terugkeert naar het toneel van zijn jeugd. De plek van het misdrijf. Laat het toch waar het was, wil ik zeggen. Draai je om. Ga terug naar je problematische volwassen leven, want hier vind je geen oplossing.

Maar hij zou me toch niet geloven. Dat doen ze nooit.

‘Beste jongen,’ zeg ik beminnelijk, ‘je bent volwassen geworden. Dát is er gebeurd.’

‘Nee,’ zegt hij ongeduldig en hij veegt het zweet van zijn voorhoofd. ‘Je begrijpt het niet. Ik ben hier niet zomaar. Luister naar me.’ Hij doet een paar stappen in mijn richting, een imposant lange, brede gestalte tussen mij en de zon, met een vastberaden uitdrukking op zijn knappe gezicht. ‘Ik ben hier niet zomaar,’ zegt hij nog eens. ‘Ik wilde er niet bij betrokken raken, maar ik kan het niet helpen. Ik moet dit doen. Ik wil precies weten *wat er is gebeurd...*’

1

Lottie

Twintig dagen eerder

Ik heb een verlovingsring voor hem gekocht. Was dat een vergissing?

Ik bedoel, het is geen meisjesachtige ring. Het is een simpele gouden ring, en de verkoper heeft me overgehaald er een met een heel klein diamantje te nemen. Als Richard dat niet mooi vindt, kan hij de ring altijd nog met de gladde kant boven dragen.

Of hem helemaal niet dragen. Hem op zijn nachtkastje leggen of in een doosje bewaren of zoiets.

Of ik kan hem terugbrengen en mijn mond erover houden. Eigenlijk heb ik met de minuut minder fiducia in die ring, maar het leek me zo zielig dat Richard niets kreeg. Mannen trekken aan het kortste eind als het om een aanzoek gaat. Zij moeten voor de gelegenheid zorgen, zij moeten knielen, zij moeten de vraag stellen én ze moeten de ring kopen. En wat moeten wij doen? Alleen maar ja zeggen.

Of nee, natuurlijk.

Ik vraag me af hoeveel procent van de aanzoeken met ja wordt beantwoord en hoeveel met nee. Ik doe mijn mond al open om het aan Richard voor te leggen – en klap hem haastig weer dicht. *Idioot.*

‘Sorry?’ Richard kijkt op.

‘Niets!’ zeg ik met een stralende lach. ‘Gewoon... lekkere dingen op de kaart!’

Ik vraag me af of hij al een ring heeft gekocht. Het maakt mij niets uit. Aan de ene kant is het onwijs romantisch als hij het al heeft gedaan, maar aan de andere kant is het onwijs romantisch om er samen een uit te kiezen.

Een win-winsituatie.

Ik neem een slokje water en glimlach liefdevol naar Richard. We zitten aan een hoektafeltje met uitzicht over de rivier. Het is

een nieuw restaurant aan de Strand, een stukje voorbij het Savoy. Een en al zwart-wit geblokt marmer, antieke kroonluchters en lichtgrijze gecapitonneerde stoelen. Het is elegant, maar niet protserig. De perfecte plek voor een lunchaanzoek. Ik draag een chique eenvoudige, witte aanstaande-bruidjesblouse op een rok met print en ik ben me te buiten gegaan aan hold-upkousen voor het geval we besluiten de verloving na de lunch kracht bij te zetten. Ik heb nog nooit hold-upkousen gedragen, maar ik heb ook nog nooit een aanzoek gekregen.

O, misschien heeft hij wel een kamer in het Savoy geboekt!

Nee. Zo poenerig is Richard niet. Hij zou nooit een bespottelijk, buitenproportioneel gebaar maken. Een lekkere lunch, ja; een veel te dure hotelkamer, nee. Waar ik respect voor heb.

Hij maakt een nerveuze indruk. Hij prutst aan zijn manchetknopen, kijkt naar zijn telefoon en laat het water in zijn glas draaien. Hij ziet dat ik naar hem kijk en beantwoordt mijn glimlach.

‘Dus.’

‘Dus.’

Het is alsof we in geheimtaal om de echte vraag heen draaien. Ik speel met mijn servet en ga verzitten. Het wachten is ondraaglijk. Waarom vraagt hij het niet? Dan hebben we het maar gehad.

Nee, dat laatste bedoelde ik niet zo. Natuurlijk niet. Het is geen inenting. Het is... Ja, wat is het eigenlijk? Een begin. Een eerste stap. Waarmee we samen een fantastisch avontuur aangaan. Omdat we het leven tegemoet willen treden als een team. Omdat we niet zouden weten met wie we die reis liever zouden maken. Omdat ik van hem hou en hij van mij.

Mijn ogen worden nu al vochtig. Dit is hopeloos. Ik ben al dagen zo, al sinds ik begreep wat hij van plan was.

Hij is best zwaar op de hand, Richard. Op een goede, sympathieke manier, bedoel ik. Hij is direct, zegt waar het op staat en speelt geen spelletjes (goddank). Hij zal je ook niet overrompelen met een grote verrassing. Bij mijn vorige verjaardag liet hij dagen van tevoren al doorschemeren dat ik een verrassingsuitstapje van hem zou krijgen, wat ideaal was, want zo wist ik dat ik mijn weekendtas tevoorschijn moest halen en een paar dingen inpakken.

Hoewel hij me uiteindelijk toch nog verraste, want ik kreeg geen

weekendje weg, zoals ik had gedacht, maar een treinkaartje naar Stroud dat hij onverwacht op mijn werk liet bezorgen, op mijn verjaardag midden in de week. Hij bleek stiekem twee vrije dagen voor me te hebben geregeld bij mijn chef, en toen ik eindelijk in Stroud aankwam, stond er een auto voor me klaar en werd ik naar een snoezig vakantiehuisje gebracht, waar Richard me opwachtte bij een brandend haardvuur waar een schapenvacht voor lag. (Hmm. Laten we zeggen dat er niets gaat boven seks bij een knapperend haardvuur. Behalve toen die stomme vonk me een brandwond op mijn dij bezorgde. Geeft niets. Een kleinigheidje.)

Toen hij deze keer hints begon te geven, waren ze ook niet al te subtiel. Het waren meer enorme borden midden op de weg: IK GA JE BINNENKORT TEN HUWELIJK VRAGEN. Eerst maakte hij deze afspraak voor wat hij een 'speciale lunch' noemde. Toen liet hij iets vallen over een 'grote vraag' die hij me moest stellen en knipoogde half (al deed ik uiteraard alsof ik niets doorhad). Toen plaagde hij me door te vragen wat ik van zijn achternaam vond, die Finch is. (Die vind ik best mooi, toevallig. Niet dat ik het niet zal missen om Lottie Graveney te heten, maar ik wil met het grootste genoegen mevrouw Finch worden.)

Ik vind het bijna jammer dat hij er niet meer omheen heeft gedraaid, dan zou het echt een verrassing zijn, maar goed, ik wist tenminste dat ik naar de nagelsalon moest.

'En, Lottie, weet je het al?' Richard kijkt naar me op met die warme glimlach van hem en mijn maag maakt een zweefduik. Ik dacht heel even dat hij superslim deed en dat dit zijn aanzoek al wás.

'Eh...' Ik sla mijn ogen neer om mijn verwarring te verbergen.

Natuurlijk is het antwoord ja. Een volmondig, blij ja. Ik kan nog steeds amper geloven dat het nu zover is. Trouwen. Ik bedoel, trouwen! In de drie jaar dat Richard en ik samen zijn, heb ik welbewust met geen woord gerept over een huwelijk, trouw en alles wat eraan vastzit (kinderen, huizen, bankstellen, potjes met kruiden). We wonen zo'n beetje samen bij hem thuis, maar ik heb mijn eigen flat nog. We zijn een stel, maar met Kerstmis gaan we ieder naar onze eigen ouders. Zo staat het ervoor.

Na ongeveer een jaar wist ik dat we goed bij elkaar pasten. Ik wist dat ik van hem hield. Ik had hem op zijn best gezien (het ver-

rassingsuitje voor mijn verjaardag en die keer dat ik per ongeluk over zijn voet reed en hij me niet uitfoeterde) en op zijn slechtst (toen hij koppig weigerde de weg te vragen, helemaal naar Norfolk, met een kapotte gps. We hebben er zes uur over gedaan). En ik wil nog steeds met hem samen zijn. Ik snáp hem. Hij is geen patser, Richard. Hij is afgemeten en weloverwogen. Soms denk je dat hij niet eens luistert – maar dan komt hij opeens tot leven en besef je dat hij de hele tijd waakzaam is geweest. Als een leeuw die onder een boom ligt te soezen, maar klaar is om zijn prooi te bespringen. Terwijl ik meer een gazelle ben die wat rondhupst. We vullen elkaar aan. Het is de Natuur.

(Niet in de zin van de voedselketen, natuurlijk. In overdrachtelijke zin.)

Na een jaar wist ik dus dat hij de Ware was, maar ik wist ook wat er zou gebeuren als ik me versprak. De ervaring heeft me geleerd dat het woord ‘trouwen’ net een enzym is. Het veroorzaakt allerlei reacties binnen een relatie, en de meeste zijn van de afbrekende soort.

Kijk maar hoe het ging met Jamie, mijn eerste echte vriendje. We waren vier jaar gelukkig samen toen ik me liet ontvallen dat mijn ouders net zo oud waren als wij (zesentwintig en drieëntwintig) toen ze trouwden. Dat was genoeg. Eén losse opmerking. Waarop hij flipte en zei dat we even ‘vakantie’ moesten nemen. Vakantie van wat? Tot dat moment was er geen vuiltje aan de lucht geweest. Hij had dus duidelijk vakantie nodig van het risico dat hij het woord ‘trouwen’ nog eens moest horen. Het was kennelijk zo zorgwekkend dat hij me niet eens meer kon zien uit angst dat mijn mond het woord nog eens zou vormen.

Voordat de ‘vakantie’ voorbij was, had hij al wat met die rooie. Ik zat er niet mee, want toen kende ik Seamus al. Seamus, met zijn sexy zangerige Ierse stem. En ik zou niet eens weten hoe dat op de klippen is gelopen. We waren ongeveer een jaar smoorverliefd – zo’n krankzinnige verliefdheid met nachtenlange seks alsof verder niets ertoe doet – tot we opeens elke avond ruzie hadden in plaats van te vrijen. Binnen vierentwintig uur gingen we van opwekkend naar uitputtend. Het was slopend. Te veel gesprekken met van die troonredethema’s als ‘waar moet dat met ons naartoe?’ en ‘wat willen we van deze relatie?’ en we werden er allebei bekap

van. We kreupelden nog een jaar door en als ik er nu op terugkijk, lijkt dat tweede jaar een ellendig groot zwart gat in mijn leven.

Toen kwam Julian. Dat duurde ook twee jaar, maar het pakte nooit. Het was als een skelet van een relatie. Ik denk dat we allebei veel te hard werkten. Ik was net overgestapt naar Blay Pharmaceuticals en reisde het hele land door. Hij probeerde vennoot te worden van het accountantsbedrijf waar hij werkte. Ik weet niet eens of we het wel fatsoenlijk hebben uitgemaakt – het verwaterde gewoon. We zien elkaar nog wel eens, als vrienden, en voor ons allebei geldt dat we niet goed weten wat er mis is gegaan. Hij vroeg zelfs of ik met hem uit wilde, ongeveer een jaar geleden, maar ik moest hem vertellen dat ik echt gelukkig was met iemand anders. En dat was Richard. De man van wie ik echt hou. De man die tegenover me zit met een ring in zijn zak (misschien).

Richard ziet er beslist beter uit dan al mijn eerdere vriendjes (misschien ben ik bevooroordeeld, maar ik vind hem prachtig). Hij werkt hard als media-analist, maar hij is niet bezeten van zijn werk. Hij is minder rijk dan Julian, maar wat maakt het uit? Hij is energiek en geestig en hij heeft een bulderende lach die me altijd opvrolijkt, hoe ik me ook voel. Sinds ik tijdens een picknick een ketting van madeliefjes voor hem maakte, noemt hij me ‘Madelief’. Hij kan wel eens opvliegend zijn, maar dat geeft niet. Geen mens is volmaakt. Wanneer ik op onze relatie terugkijk, zie ik geen zwart gat, zoals met Seamus, of een leegte, zoals met Julian. Ik zie een sentimentele clip. Een montage vol blauwe luchten en glimlachjes. Geluuksmomenten. Intimiteit. Vrolijkheid.

En nu komen we bij de climax van die montage. De scène waarin hij knielt, diep ademhaalt...

Ik voel me heel nerveus namens hem. Ik wil dat dit op rolletjes loopt. Ik wil tegen onze kinderen zeggen dat ik weer helemaal opnieuw verliefd werd op hun vader op de dag dat hij me vroeg.

Onze kinderen. Ons huis. Ons leven.

Ik zie het in gedachten voor me en voel me bevrijd. Ik ben hieraan toe. Ik ben drieëndertig en ik ben er klaar voor. Mijn hele volwassen leven heb ik het onderwerp ‘trouwen’ gemeden. Mijn vriendinnen zijn net zo. Het is alsof het hele gebied is afgezet met politielint: NIET BETREDEN. Je begint er gewoon niet over, want dan verpest je het en maakt je vriendje het uit.

Maar nu valt er niets te verpesten. Ik voel de liefde tussen ons gewoon stromen, over de tafel heen. Ik wil Richards handen pakken. Ik wil hem in mijn armen nemen. Wat is hij toch een geweldige, heerlijke man. Wat ben ik toch een bofkont. Misschien dat we over veertig jaar, als we allebei gerimpeld en grijs zijn, hand in hand over de Strand lopen, aan vandaag denken en de hemel danken dat we elkaar hebben gevonden. Ik bedoel, hoe groot is die kans in deze wereld die krioelt van de onbekenden? De liefde is zo'n grabbelton. Zó toevallig. Het is eigenlijk een wonder...

O, god, ik knipper met mijn ogen...

'Lottie?' Richard heeft mijn vochtige ogen gezien. 'Hé, lief-Madelief. Gaat het? Wat is er?'

Hoewel ik tegen Richard eerlijker ben dan tegen al mijn vroegere vriendjes, is het waarschijnlijk geen goed idee om mijn hele gedachtegang aan hem prijs te geven. Floss, mijn grote zus, zegt dat ik in Hollywood Technicolor denk en dat ik er rekening mee moet houden dat andere mensen de aanzwellende vioolklanken niet horen.

'Sorry.' Ik bet mijn ogen. 'Niets. Ik zou alleen willen dat je niet weg hoeft.'

Richard vliegt vanavond voor zijn werk naar San Francisco. Voor drie maanden – het kan erger – maar ik zal hem verschrikkelijk missen. Het enige wat me een beetje afleidt, is de gedachte dat ik een bruiloft moet voorbereiden.

'Lieverd, niet huilen. Daar kan ik niet tegen.' Hij pakt mijn handen en geeft er een kneepje in. 'We gaan elke dag skypen.'

'Weet ik.' Ik knijp terug. 'Ik wacht op je.'

'Al zou je er misschien om moeten denken dat als ik op kantoor ben, iedereen kan horen wat je zegt. Ook mijn baas.'

Alleen een piepkleine twinkeling in zijn ogen verraadt dat hij me maar wat plaagt. De laatste keer dat we skypeten toen hij weg was, gaf ik hem advies over hoe hij met zijn helse baas moest omgaan, waarbij ik even vergat dat Richard in een open kantoor zat en de helse baas elk moment langs kon lopen (wat hij gelukkig niet deed).

'Bedankt voor de tip,' zeg ik schouderophalend, net zo droog als hij.

'Ze kunnen je ook zien. Dus misschien wil je niet helemaal naakt in beeld.'

‘Niet helemáál,’ zeg ik instemmend. ‘Misschien alleen een door-
kijkbeha en -slijpe. Om het simpel te houden.’

Richard grinnikt en omklemt mijn handen iets steviger. ‘Ik hou
van je.’ Zijn stem is diep, warm en smeltend. Ik zal er nooit, maar
dan ook nooit genoeg van krijgen hem dat te horen zeggen.

‘Ik ook van jou.’

‘Trouwens, Lottie...’ Hij schraapt zijn keel. ‘Ik moet je iets
vragen...’

Ik heb het gevoel dat ik op knappen sta. Mijn gezicht staat
strak van verwachting terwijl mijn gedachten als gekken over
elkaar heen buitelen. *O, god... Nu gaat hij het doen... Mijn hele
leven neemt een nieuwe wending... Concentreer je, Lottie, geniet
van het moment... Shit! Wat voel ik aan mijn been?*

Ik kijk er vol afgrijzen naar.

Degene die die ‘hold-up’-kousen heeft gemaakt is een leugenaar
en zal naar de hel gaan, want een van die kousen heeft zichzelf
verdomme níet opgehouden. Hij is om mijn knie gezakt en er
bungelt een echt walgelijke plastic ‘plak’-strook om mijn kuit. Het
is weerzinwekkend.

Zo kan ik me niet ten huwelijk laten vragen. Ik kan niet de rest
van mijn leven als ik hierop terugkijk denken: *wat een romantisch
moment was dat; jammer van die kous.*

‘Sorry, Richard,’ onderbreek ik hem. ‘Momentje.’

Ik reik steeds naar beneden en trek de kous omhoog, maar het
flinterdunne weefsel scheurt in mijn hand. Joepie. Nu heb ik niet
alleen bungelend plastic, maar ook flarden nylon om mijn been
hangen. Ongelooflijk, dat mijn huwelijksaanzoek wordt getorpe-
deerd door mijn beenbekleding. Ik had voor blote benen moeten
gaan.

‘Is er iets?’ Ik kom met mijn hoofd onder de tafel vandaan en
zie Richard verwonderd naar me kijken.

‘Ik moet even naar de wc,’ prevel ik. ‘Sorry. Het spijt we. Kun-
nen we dit even in de wacht zetten? Eén nanoseconde maar?’

‘Gaat het wel goed met je?’

‘Prima.’ Ik zie rood van gêne. ‘Ik heb een... ongelukje op kle-
dinggebied gehad. Ik wil niet dat je het ziet. Kun je de andere kant
op kijken?’

Richard draait gehoorzaam zijn hoofd om. Ik schuif mijn stoel

naar achteren en haast me door de zaal, de blikken van andere lunchende mensen mijdend. Het proberen te verdoezelen heeft geen zin. Het is een bungelkous.

Ik klap door de deur van de dames-wc's, schop mijn schoen uit, stroop die stomme kous af en kijk met bonzend hart in de spiegel. Niet te geloven dat ik zojuist mijn huwelijksaanzoek heb uitgesteld.

Het voelt alsof de tijd stilstaat. Alsof we in een sciencefiction-film zitten en Richard schijndood is en ik alle tijd van de wereld heb om erover na te denken of ik wel met hem wil trouwen.

Wat natuurlijk niet nodig is, want het antwoord is ja.

Een blond meisje met een hoofdband met pailletten draait zich met haar lipplotlood in de hand naar me om. Ik zal er wel een beetje raar uitzien, zoals ik daar bewegingloos met een schoen en een kous in mijn hand sta.

‘Daar is een afvalbak.’ Ze knikt ernaar. ‘Gaat het?’

‘Ja. Dank je.’ Opeens voel ik de drang over deze gedenkwaardige gelegenheid te vertellen. ‘Mijn vriend zit midden in een huwelijksaanzoek!’

‘Dat méén je niet.’ Alle vrouwen voor de spiegels draaien zich om en gapen me aan.

Een dun, in het roze gekleed meisje met rood haar fronst haar wenkbrauwen. ‘Hoe bedoel je, “midden in”?’ vraagt ze. ‘Wat heeft hij gezegd, “wil je...”?’

‘Hij wilde net beginnen, maar toen kreeg ik kousenpech.’ Ik wuif met de kous. ‘Hij staat dus even op pauze.’

‘Op páúze?’ zegt iemand ongelovig.

‘Nou, ik zou maar snel teruggaan,’ zegt de rooie. ‘Geef hem geen kans om zich te bedenken.’

‘Wat spannend!’ zegt het blondje. ‘Mogen we kijken? Mag ik jullie filmen?’

‘We kunnen het op YouTube zetten!’ zegt haar vriendin. ‘Heeft hij een flashmob gehoord of zoiets?’

‘Ik dénk het niet...’

‘Hoe werkt dat ding?’ roept een oude vrouw met staalgrijs haar gebiedend door ons gesprek heen. Ze zwaait bozig met haar handen onder de automatische zeepdispenser. ‘Waarom vinden ze zulke machines uit? Wat is er mis met een stuk zeep?’

‘Kijk, tante Dee, zo,’ zegt het meisje met het rode haar sussend. ‘U houdt uw handen te hoog.’

Ik trek mijn andere schoen en kous uit en nu ik er toch ben, reik ik naar de handlotion om mijn blote benen in te smeren. Ik wil niet later als ik terugkijk denken: *wat een romantisch moment was dat; jammer van die schubbighe schenen*. Dan pak ik mijn telefoon. Dit móét ik aan Fliss vertellen. Ik tik snel: *Hij doet het!*

Even later zie ik haar antwoord op mijn scherm: *Zeg nou niet dat je door een aanzoek heen zit te sms'en!*

Op de Dames. Even alleen zijn.

Spannend!!! Jullie zijn een geweldig stel. Geef hem een zoen van me. xxx

Doe ik! Tot gauw xxx

‘Wie is het?’ vraagt het blonde meisje als ik mijn telefoon opberg. ‘Ik ga kijken!’ Ze schicht de wc’s uit en komt een paar seconden later alweer terug. ‘O, ik heb hem gezien. Die met dat donkere haar in de hoek? Hij is super. Hé, je mascara is doorgelopen.’ Ze geeft me een make-upremover pen. ‘Wil je het even snel bijwerken?’

‘Dank je.’ Ik glimlach vriendelijk naar haar en begin de zwarte veegjes onder mijn ogen weg te werken. Mijn golvende kastanjebruine haar is hoog opgestoken en opeens vraag ik me af of ik het niet los moet maken, zodat het op het moment suprême over mijn schouders valt.

Nee. Te goedkoop. Ik trek er alleen een paar lokjes uit die ik om mijn gezicht schik terwijl ik de rest kritisch opneem. Lippenstift: mooie koraalkleur. Oogschaduw: glinsterend grijs om mijn blauwe ogen beter te laten uitkomen. Blusher: hoeft hopelijk niet ververst te worden aangezien ik zal blozen van opwinding.

‘Deed mijn vriendje maar eens een aanzoek,’ zegt een langharig meisje in zwarte kleren quasizeelig. ‘Wat is je geheim?’

‘Weet niet,’ antwoord ik, al had ik het haar graag verteld. ‘We zijn al een tijdje samen, denk ik, we weten dat we bij elkaar passen, we houden van elkaar...’

‘Maar dat gaat ook allemaal op voor mijn vriend en mij! We wonen samen, de seks is geweldig, alles is geweldig...’

‘Je moet hem niet onder druk zetten,’ zegt het blonde meisje verstandig.

‘Ik begin er hooguit één keer per jáár over,’ zegt het meisje met het lange haar verdrietig. ‘En dan wordt hij nerveus en houden we erover op. Wat moet ik doen? Bij hem weggaan? We zijn nu zes jaar samen...’

‘Zes jáár?’ De oude vrouw kijkt op van haar handen onder de droger. ‘Wat mankeert jou?’

Het meisje met het lange haar bloost. ‘Ik mankeer niets,’ zegt ze. ‘Ik voerde een privégesprek.’

‘Privé, ammehoela.’ De oude vrouw gebaart om zich heen. ‘Iedereen luistert mee.’

‘Tante Dee!’ zegt het meisje met het rode haar gegeneerd. ‘Sst!’

‘Waag het niet mij de mond te snoeren, Amy!’ De oude vrouw werpt het meisje met het lange haar een vermanende blik toe. ‘Mannen zijn oerwoudwezens. Zodra ze hun prooi hebben gevonden, verslinden ze hem en dan vallen ze in slaap. Nou, jij hebt hem zijn buit op een presenteerblaadje aangeboden, hè?’

‘Zo simpel is het niet,’ zegt het meisje met het lange haar gepikeerd.

‘In mijn tijd trouwden de mannen omdat ze seks wilden. Dat was pas een goede aansporing!’ De oude vrouw lacht blaffend. ‘Jullie slapen eerst met elkaar, gaan meteen samenwonen en dán pas willen jullie een verlovingsring. Jullie doen het helemaal verkeerd om.’ Ze pakt haar tas. ‘Kom mee, Amy. Waar wacht je nog op?’

Amy werpt ons een vertwijfelde blik van verontschuldiging toe en loopt met haar tante mee de wc’s uit. We kijken elkaar allemaal met opgetrokken wenkbrauwen aan. Wat een maf mens.

‘Wees maar niet bang,’ zeg ik geruststellend, en ik geef het meisje een kneepje in haar arm. ‘Het komt vast wel goed.’ Ik wil de blijdschap delen. Ik gun iedereen het geluk dat Richard en ik hebben gehad: de ideale partner vinden en het weten.

‘Ja.’ Ze doet zichtbaar moeite om zich te vermennen. ‘Laten we het hopen. Nou, dan wens ik jullie nog een heel gelukkig leven samen.’

‘Dank je wel!’ Ik geef het blonde meisje de removerpen terug. ‘Daar ga ik! Wens me sterkte!’

Ik loop de wc’s uit en kijk de bedrijvige eetzaal in met het gevoel dat ik net op PLAY heb gedrukt. Daar zit Richard, in nog pre-

cies dezelfde houding als toen ik wegliep. Hij kijkt niet eens naar zijn telefoon. Hij moet net zo op dit moment gefocust zijn als ik. Het bijzonderste moment van ons leven.

‘Sorry.’ Ik schuif op mijn stoel en werp hem mijn liefdevolste, ontvankelijkste glimlach toe. ‘Waar waren we gebleven?’

Richard glimlacht terug, maar ik zie aan hem dat hij er niet meer helemaal bij is. Misschien moeten we geleidelijk aan weer in de stemming zien te komen.

‘Wat een bijzondere dag,’ zeg ik bemoedigend. ‘Voel jij dat ook niet?’

‘Absoluut.’ Hij knikt.

‘Wat is het hier heerlijk.’ Ik gebaar om me heen. ‘De perfecte plek voor een... een belangrijk gesprek.’

Ik heb mijn handen achteloos op tafel gelegd, en Richard pakt ze in de zijne, zoals mijn bedoeling was. Hij haalt diep adem en frons zijn voorhoofd.

‘Nu we het er toch over hebben, Lottie, ik wil je iets vragen.’ We kijken elkaar in de ogen en hij krijgt lachrimpeltjes rond de zijne. ‘Dit zal wel niet als een enorme verrassing komen...’

O god, o god, daar komt het dan.

‘Ja?’ kwaak ik nerveus.

‘Brood voor de tafel?’

Richard schrikt en mijn hoofd schiet omhoog. De ober is zo stilltjes aan komen lopen dat we hem geen van beiden hebben opgemerkt. Voordat ik het goed en wel beseft heeft Richard mijn handen losgelaten en praat hij over bruin sodabrood. Ik voel me zo gefrustreerd dat ik die hele mand wel van de tafel kan meppen. Zág die ober dan niets? Leren ze niet bedacht te zijn op naderende aanzoeken?

Ik zie dat Richard ook van zijn *à propos* is. Stomme, stómme ober. Hoe durft hij het grote moment van mijn vriend te bederven?

‘Zo,’ zeg ik bemoedigend zodra de ober weg is. ‘Je wilde me iets vragen?’

‘Nou. Ja.’ Hij kijkt me aan en haalt diep adem – en dan verandert zijn gezichtsuitdrukking weer. Ik kijk verbaasd om en zie dat er nóg zo’n ellendige ober is opgedoken. Tja, eerlijk is eerlijk, dat kun je wel verwachten in een restaurant.

We bestellen allebei iets – ik ben me er nauwelijks van bewust

wat – en de ober verdwijnt, maar er kan er elk moment weer een komen opdagen. Ik heb meer medelijden met Richard dan ooit. Hoe kan hij onder deze omstandigheden een aanzoek doen? Hoe dóén mannen dat?

Ik glimlach hoofdschuddend naar hem. ‘Je hebt je dag niet.’

‘Niet echt, nee.’

‘De sommelier kan elk moment komen,’ merk ik op.

‘Het is hier net het centraal station.’ Hij wendt spijtig zijn blik ten hemel en ik krijg een warm gevoel van verbondenheid. We zitten in hetzelfde schuitje. Wat maakt het uit wanneer hij me vraagt? Wat maakt het uit of het geen perfect, in scène gezet moment is? ‘Zullen we een glaasje champagne nemen?’ vervolgt hij.

Ik glimlach veelbetekenend naar hem. ‘Vind je dat niet een beetje... voorbarig?’

‘Tja, dat hangt ervan af.’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Zeg jij het maar.’

Het is zo duidelijk wat hij bedoelt dat ik niet weet of ik wil lachen of hem knuffelen.

‘Tja, in dat geval...’ Ik wacht verrukkelijk lang om het moment voor ons allebei te rekken. ‘Ja. Ik zou ja zeggen.’

De frons verdwijnt en ik zie de spanning uit hem wegvloeien. Dacht hij echt dat ik nee zou kunnen zeggen? Wat is hij toch bescheiden. Zo’n schat van een man. O, god. We gaan trouwen!

‘Met hart en ziel, Richard, ja,’ voeg ik er nadrukkelijk aan toe met een stem die opeens beeft. ‘Je moet weten hoeveel dit voor me betekent. Het is... Ik weet niet wat ik zeggen moet.’

Zijn vingers knijpen in de mijne en het is alsof we een stilzwijgende verstandhouding hebben. Ik krijg bijna medelijden met andere stellen, die alles aan elkaar moeten uitleggen. Zij hebben niet zo’n band als wij.

We zwijgen even. Ik voel een wolk van geluk om ons heen hangen. Ik wil dat die wolk daar eeuwig blijft. Ik kan ons nu in de toekomst zien, een huis schilderend, een kinderwagen duwend, een kerstboom optuigend met onze peuters... Misschien willen zijn ouders met Kerstmis komen logeren en dat is prima, want ik ben dol op zijn ouders. Het eerste wat ik ga doen wanneer dit bekend is gemaakt, is zijn moeder in Sussex opzoeken. Ze zal het

enig vinden om met de bruiloft te helpen, en ik heb niet bepaald een eigen moeder die me kan bijstaan.

Al die mogelijkheden. Al die plannen. Zo'n lang, luisterrijk leven om samen te leiden.

'Zo,' zeg ik uiteindelijk en ik wrijf zacht over zijn vingers. 'Tevreden? Blij?'

'Zo blij als het maar kan.' Hij streelt mijn hand.

'Hier heb ik een eeuwigheid op gewacht,' verzucht ik voldaan, 'maar ik had nooit gedacht... Je weet het gewoon niet, hè? Je hebt iets van... hoe zou het zijn? Hoe zou het voelen?'

'Ja, dat heb ik ook.' Hij knikt.

'Ik zal dit restaurant nooit vergeten. Ik zal nooit vergeten hoe je er nu uitziet.' Ik knijp nog harder in zijn hand.

'Ik ook niet,' zegt hij alleen maar.

Wat ik zo fijn vind aan Richard is dat hij zoveel kan overbrengen door een simpele zijdelingse blik of door zijn hoofd iets schuin te houden. Hij hoeft niet veel te zeggen, want hij is een open boek voor me.

Ik zie het meisje met het lange haar door de zaal naar ons kijken en moet wel naar haar glimlachen. (Niet triomfantelijk, want dat zou bot zijn. Een nederige, dankbare glimlach.)

'Een glaasje wijn aan tafel, monsieur? Mademoiselle?' De sommelier komt naar ons toe en ik kijk hem stralend aan.

'Ik denk dat we champagne nodig hebben.'

'*Absolument.*' Hij beantwoordt mijn glimlach. 'De champagne van het huis? We hebben ook een mooie Ruinart voor een speciale gelegenheid...'

'De Ruinart, denk ik.' Ik kan de verleiding niet weerstaan hem deelgenoot te maken van ons geluk. 'Het is een heel bijzondere dag! We hebben ons net verloofd!'

'Mademoiselle!' Het gezicht van de sommelier plooit zich in een glimlach. '*Félicitations!* Monsieur! Van harte!' We kijken allebei naar Richard – maar tot mijn verbazing deelt hij niet in de feestvreugde. Hij kijkt me aan alsof hij een spook ziet. Waarom kijkt hij zo geschrokken? Wat is er aan de hand?

'Wat...?' Zijn stem klinkt verstikt. 'Wat bedoel je?'

Opeens besef ik waarom hij van streek is. Natuurlijk. Net iets voor mij om alles te bederven met mijn grote mond.